

Armas tallorahwas! Kas ei olle teil himmo henda säratse hä eenkojo perra säda? Kui teile hääd nõuwo pudup, siis antas teile sedda sõbralikkust mõisa-herradest hämelega. *Se, le sedda juttu om kirjotanu, om walmis, teile hä nõuwo nink oppetamissega abbiis ollema; — sest temma om essi nellikümme ajastaiga mõisa perris pidaja nink temma südda tuikap weel nisamma armust teije wastä, kui enne temma norel eal. Tullewa ajastaja aig-ramatun sate teije jälle temmast middage kuulma.*

Rõmustus kaddonu ommatse surma
ülle.

Mes tõstat sinna leino-häält,
Mo armas, koolja harwa päält,
Et sinno hõim sult lahkunu
Nink surma unnen uinunu,
Et perrato sull' temma ello paik,
Nink temma armo hääl sull' jänu waik'.

2. Sa ikket tedda kurbussen,
Nink iikat temma korjussen
Weel ütstõrd temma näggemist,
Ja sõbralikku hõikamist,
Nink puhkat: oh, mo hõim ei olle siin,
Ei lõppe sest mo hengen oht nink piin!

3. Sa otsit tedda wälja pääl,
Nink hõikat tedda siin nink sääl,
Ja paltet: näüda henda mull',
Et ma wõis tenno anda sull';
Oh, kosta mulle ommast kõrguffest,
Nink pästa ni mo soand kurbuffest!